

Пол Верлен
Скица от Париж

Луната обкова стените с ламарина
от цинк студен,
над стръмните стрехи димът от два комина –
огромно римско пет – зачеркна този ден.

Летеше вятърът и плачеше далече
като фагот,
гласът на котарак премръзнал се провлече
и бързо стихна под изцъкления свод.

Аз вървах вгълбен – о, сън, невероятен! –
към Саламин,
С мен бяха Фидий и божественият Платон...
И минаха край нас фенери с пламък син.

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Paul Verlaine
Croquis parisien, 1866

Набиране: NomaD

Издание: Пол Верлен. Поезия. Подбор и превод от френски Кирил Кадийски.
Издавателство „Нов Златоград“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10773>]